

Ανακοίνωση Για την Συνάντηση Πάπα και πατριάρχου στὰ Ἱεροσόλυμα

Ἀθήνα, 22-5/4-6-2014

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὑπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο κ. Καλλίνικο, προβαίνει στὴν ἐξῆς Ἀνακοίνωση περὶ τῆς προσφάτου Οἰκουμενιστικῆς Συναντήσεως τοῦ Πάπα Ῥώμης Φραγκίσκου καὶ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου στὰ Ἱεροσόλυμα:

1. Ἡ Συνάντηση αὐτὴ ἦταν ὡς γνωστὸν ἐπετειακὴ γιὰ τὴν συμπλήρωση 50 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἀντίστοιχη τοῦ Πάπα Παύλου ΣΤ' καὶ τοῦ Οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ 1964. Τότε, στὸ γεγονός ἐκεῖνο ποὺ χα-

ρακτηρίσθηκε ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτές του ὡς «κοσμοϊστορικὸ», Πάπας καὶ πατριάρχης μεταξὺ ἄλλων σὲ «**μυστικὴ ὁμιλία**» τοὺς ἔκαναν «**κοινὸ πρόγραμμα**», γιὰ τὴν προώθηση τῆς οἰκουμενιστικῆς τῆς Ἐνώσεως. Ἡ Συνάντηση ἐκεῖνη ἔγινε διαρκούσης τῆς Β' Βατικανῆς συνόδου (1962-5) τῶν Παπικῶν, διὰ τῆς ὁποίας αὐτοὶ προέβησαν στὴν «**ἐπίθεση ἀγάπης**», ὅπως προσφυῶς χαρακτηρίσθηκε, στὰ οἰκουμενιστικὰ δρώμενα καὶ μάλιστα στὴν σχέση τους μὲ τοὺς ἐπίσημους Ὁρθοδόξους, βάσει τοῦ **Ρωμαιοκεντρικοῦ ἢ Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ** τους, γιὰ τὴν ἐπίτευξη μιᾶς ἐνώσεως **οὐνιτικοῦ τύπου**, γιὰ **μια νέα οἰκουμενιστικὴ Οὐνία**. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἡ Συνάντηση τῶν Ἱεροσολύμων τοῦ 1964 ἔγινε κατόπιν ἐπιμόνου αἰτήσεως καὶ προσπαθειῶν τοῦ Οὐνίτου πατριάρχου Μαξίμου τοῦ Δ'· γι' αὐτὸ καὶ ὁ τότε Πάπας Παῦλος ΣΤ' **πρὸ** τῆς Συναντήσεως μὲ τὸν Ἀθηναγόρα εἶχε θερμὴ συνάντηση μὲ τοὺς Οὐνίτες προκαθημένους, στοὺς ὁποίους ἀπηύθυνε κλήση διατηρήσεως τῶν παραδόσεων καὶ τῶν λειτουργικῶν τυπικῶν τους· γι' αὐτὸ καὶ **μετὰ** τὴν Συνάντηση μὲ τὸν Ἀθηναγόρα, κάλεσε τοὺς «**κεχωρισμένους ἀδελφούς**», δηλαδὴ τοὺς ὀρθοδόξους, σὲ ἔνωση στὴν **μία ποιμνὴ** του, προβάλλοντας τὸ «**Πρωτεῖο**» καὶ τὸ «**Ἀλάθητό**» του!

2. Καὶ ἐνῶ ἡ Συνάντηση ἐκείνη, ἡ ὁποία σήμανε πράγματι τὴν «**ἐναρξη μιᾶς νέας φάσεως**» στὶς σχέσεις ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν, προσέκρουσε στὴν σφοδρὴ ἀντίδραση ἐπιφανῶν Κληρικῶν, Μοναχῶν Ἀγιορειτῶν, καὶ τῆς πλειοψηφίας τοῦ ποιμνίου, οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ ἔσπευσαν ἀκάθεκτοι στὴν ξέφρενη Οἰκουμενιστικὴ τους πορεία, ἡ ὁποία ἦταν καὶ εἶναι σὲ πλήρη ἀντίθεση πρὸς τὴν Συνοδική, Πατερικὴ καὶ Κανονικὴ Παράδοση τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας, μὲ χαρακτηριστικὴ πράξη τὴν γνωστὴ «**ἄρση τῶν ἀναθεμάτων**» τοῦ 1965. Ὁ πεπτωκὼς Ἀθηναγόρας, προτιμῶν τὸ «**νόμισμα τῆς ἀγάπης**», ὅπως αὐτὸς τὴν ἐννοοῦσε, διεκήρυσσε ὅτι ὀρθόδοξοι καὶ Παπικοὶ ἀποτελοῦν «**μία Ἐκκλησία καὶ μία θρησκεία!**»

Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ 1980 ἐναρξάμενος λεγόμενος «**Διάλογος τῆς Ἀληθείας**» ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν, ὀδήγησε στὴν γνωστὴ «**Βελεμένδιο Συμφωνία**» στὸν Λίβανο τὸ 1993, ὅταν ἀμφότεροι αὐτοανακηρύχθηκαν, χωρὶς βεβαίως νὰ ἔχουν ἐπιλυθεῖ οἱ δογματικὲς καὶ ἄλλες διαφορὲς μεταξύ τους, «**Ἀδελφές Ἐκκλησίες**», οἱ ὁποῖες δῆθεν κατέχουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, τὴν μετοχὴ στὰ αὐτὰ μυστήρια, καὶ ἰδίως στὴν **μία ἱερωσύνη καὶ ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων.**

Ἡ Οὐνία ἐπίσης, ἐνῶ καταδικάσθηκε μετὰ τὴν ἔξαρση τῶν βιαιοτήτων τῆς εἰς βάρος τῶν ὀρθοδόξων (1990 ἐ.), οὐσιαστικὰ ἀναγνωρίσθηκε καὶ οἱ ἐκπρόσωποί της ἔγιναν ἀποδεκτοὶ ὡς συνομιληταὶ στὸν Διάλογο.

Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν **θρίαμβο τῆς Παπικῆς διπλωματίας καὶ τακτικῆς.** Οἱ Παπικοὶ ἔφθασαν νὰ ὑποστηρίζουν, ὅτι χρειάζεται ἓνας νέος τύπος Πρωτείου γιὰ τὶς ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, καὶ ὅτι ἐνότητα σημαίνει διατήρηση τῆς διαφορετικότητος, ἐπαναστάση κοινωνίας, πνευματικὸ ἐμπλουτισμὸ καὶ ἀνταλλαγὴ θείων δωρημάτων. Οἱ δὲ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ ἀποδέχονται τὰ περὶ «**Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν**», ὅτι ἡ «**Ἐκκλησία εἶναι διεσπασμένη**» καὶ ὅτι προσπαθοῦν μὲ ὅλα τὰ οἰκουμενιστικὰ ἐφευρήματά τους νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν «**πλήρη κοινωνία**» καὶ ἐνότητά τους, ἡ ὁποία ὅμως ἤδη κατ' αὐτοὺς βιώνεται καὶ ἐκφράζεται μὲ τὶς συμπτωσυχές, τὶς κοινὲς διακηρύξεις καὶ τὴν συνεργασία σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, γιὰ δῆθεν «**κοινὴ μαρτυρία**» πίστεως στὸν κόσμον.

Πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν ἀνεπίτρεπτη **νομιμοποίηση ἐκκλησιολογικὰ τῆς ἑτεροδοξίας καὶ ἐξίσωσῆς τῆς μὲ τὴν ὀρθοδοξία,** ὅπως ὀρθὰ ἐπισημάνθηκε, ἐνῶ οἱ Παπικοὶ ἐμμένουν στὶς παλαιᾶς

καὶ σύγχρονες αἰρέσεις καὶ πλάνες τους· οἱ ἐκκλησιολογικοὶ αὐτοὶ νεωτερισμοὶ καὶ οἱ ἐκκλησιολογικὲς αὐτὲς παραδοξότητες, οἱ ὁποῖες ἀλλοιώνουν σαφῶς τὴν αὐτοσυνειδησία καὶ τὸ φρόνημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύουν οὐσιαστικὰ τὴν **μεγίστη διάβρωση τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ τὴν οὐνιτοποίησή τους.**

3. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ ἐπετειακὴ Συνάντηση Πάπα Φραγκίσκου καὶ πατριάρχου Βαρθολομαίου πρὸ ἡμερῶν στὰ Ἱεροσόλυμα (Κυριακὴ Τυφλοῦ, 25-5-2014), ἀπέτελεσε ἄλλον ἕνα σημαντικὸ σταθμὸ στὴν **«μὴ ἀναστρέψιμη»** οἰκουμενιστικὴ τους ἀκαταστασία καὶ ἀποστασία.

Ὁ Οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως διεκήρυξε τὴν πιστὴ συνέχιση τῆς ὁδοῦ, ποὺ ἐχάραξαν **«φωτεινοὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες»**, ὅπως ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ' τὸ 1964· οἱ δύο αὐτοὶ «ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες» **«ἀπεστάλησαν»** δῆθεν **«ἀπὸ Θεοῦ»**, γιὰ νὰ ὑπερβοῦν ἄφοβα τὴν διάσπαση τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, κάτι ποὺ οὐδεὶς ἐκ τῶν **«ἱερῶν ἀνδρῶν»** Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως κατόρθωσε κατὰ τὴν δευτέρη χιλιετία!

Στὴν δὲ **«Κοινὴ Δήλωσή»** τους, Πάπας καὶ πατριάρχης, θεωρούμενοι ὡς μέλη τῆς αὐτῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας καὶ ἀλληλο-αναγνωριζόμενοι ἐκκλησιαστικῶς, ἔστω καὶ χωρὶς ἀκόμη πλήρη κοινωνία, συνομολογοῦν ὅτι βαδίζουν μέσῳ τοῦ Διαλόγου -καὶ ὄχι μόνον μέσῳ αὐτοῦ- στὴν ἀναζήτηση τῆς **«ἀνταλλαγῆς τῶν δώρων»** καὶ τὴν **«κατανόηση συνόλου τῆς Ἀληθείας»!** Καὶ ὅλα αὐτὰ, συνευχόμενοι, συνευλογοῦντες, συνυπογράφοντες, δίδοντες **«κοινὴν μαρτυρίαν»** καὶ συνεργαζόμενοι ὑπὲρ δῆθεν τοῦ καλοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τασσόμενοι μάλιστα ὑπὲρ τοῦ διαθρησκειακοῦ ἀνοίγματος, γιὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου.

Παράλληλα, ἔγιναν νύξεις γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ πολυποθήτου ἀπὸ αὐτοὺς **κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα**, γιὰ **κοινωνία ἐν νο-**

μίμω ποικιλία χωρίς πραγματική δογματική ένότητα, ἀπεκαλύφθη μάλιστα καὶ ἡ πρόθεσή τους νὰ **συγκαλέσουν ἀπὸ κοινοῦ Οἰκουμενι(στι)κὴ σύνοδο στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας τὸ 2025!...**

Ὅμως, ἡ «ἀνεξήγητη» **πυρκαϊὰ** στὸ Σπήλαιο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ στὴν **Βηθλεὲμ** μία μόλις ἡμέρα μετὰ τὰ Οἰκουμενιστικὰ ἔκτροπα, ἀποτελεῖ ἓνα **σαφὲς σημεῖο θείας ἀποστροφῆς ἐναντι πάντων τούτων.**

Ἐν τούτοις, ὅλα αὐτὰ χαρακτηρίσθηκαν ἀπὸ λαλίστατο μητροπολίτη τῆς Καινοτόμου ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχοντος φήμην παραδοσιακοῦ, ὡς «**εὐφυῆς διπλωματία**» τοῦ Φαναρίου! Ἀπὸ γραφεῖο δὲ τῆς μητροπόλεως αὐτοῦ ἐξαπολύθηκε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἔωλο (μπαγιατικό) κατηγορητήριο ἐναντίον ἡμῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀνάξιο σημασίας καὶ προσοχῆς ὡς ἀντιμετωπισθὲν ἐπαρκῶς κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ πρόσκληση γιὰ Διάλογο ἡμῶν μὲ τὴν Καινοτόμο ἐκκλησία, προκειμένου νὰ «ἐπανενταχθοῦμε» σὲ αὐτήν, καίτοι οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν δὲν ἀνῆκαμε ποτὲ στοὺς Καινοτόμους ὥστε νὰ χρειαζόμαστε «ἐπανένταξη» (!), ἐξ ἀφορμῆς τοῦ εὐχάριστου γεγονότος τῆς Ἐνώσεώς μας σὲ μία Σύνοδο μὲ τοὺς πρώην Ἐνισταμένους Ἀδελφοὺς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου!

4. Ἡ χαρμόσυνη Ἐνωσὴ μας ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ τοῦ παρελθόντος Μαρτίου, ἐπιτεύχθηκε σὺν Θεῷ βάσει τοῦ Κοινοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ Κειμένου «**Ἡ Γνησίᾳ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικὰ**». Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ προέλαβε τὰ καταιγιστικὰ οἰκουμενιστικὰ γεγονότα, μὲ κορυφαῖο αὐτὸ τῶν Ἱεροσολύμων, διὰ τῆς συνυπογραφῆς μας Ὁρθόδοξο Ὁμολογίας, ἡ ὁποία ἀντιμετωπίζει ἀποτελεσματικὰ τὴν Αἴρεση, προβαίνει σὲ ἀποκαλυπτικὲς διαπιστώσεις καὶ παρέχει τὰ σωτήρια φάρμακα γιὰ τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐπιτέλεση τοῦ σωστικοῦ ἔργου Τῆς.

Βάσει λοιπὸν καὶ τοῦ προσφάτου κοινοῦ μας Ὁμολογιακοῦ Κειμένου, ὁ πεπτωκὼς πατριάρχης Βαρθολομαῖος, βαδίζων στὰ ἴχνη τοῦ δυστυχοῦς Ἀθηναγόρου, εἶναι ψευδεπίσκοπος καὶ ψευδοδιδάσκαλος, οἱ δὲ κοινωνοῦντες μετ' αὐτοῦ, ἀδιαφοροῦντες ἢ ἀνεχόμενοι ἢ ἀποδεχόμενοι τὸ φρόνημα καὶ τὶς πρακτικὲς του, συναπόλλυνται μὲ αὐτὸν καὶ δὲν εἶναι Κανονικοὶ καὶ Κοινωνικοί. Ἡ αἴρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν κατακρίτων πρακτικῶν του, τῶν ἀρνούμενων τὴν ἐκκλησιολογικὴ καὶ σωτηριολογικὴ ἀποκλειστικότητα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας,

ἀποξενώνει τοὺς Καινοτόμους ἀπὸ τὴν αὐθεντικὴ Ὁρθοδοξία. Ἡ δὲ Γνήσια Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν συνέχεια τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Συνεπῶς, καλοῦμε τοὺς ἐγκλωβισμένους στὴν Καινοτομία σὲ παύση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς φορεῖς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σὲ ἐφαρμογὴ τῆς Ἀποτειχίσεως γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς Μοναδικότητος, Ἐνότητος καὶ Καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς μαρτυρία Πίστεως καὶ κλήση Μετανοίας τῶν ἐκτραπέντων, καθὼς καὶ σὲ ἔνταξή τους στὴν Γνήσια Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἐκκλήσεως γιὰ Διάλογο μὲ τὴν Καινοτόμο ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ ἔχει αὐτὸς νόημα, πρέπει νὰ εἰδωθεῖ στὸ φῶς ὄλων τῶν ἀνωτέρω. Αὐτὸς νοεῖται μόνον ὡς ἀποβλέπων στὴν ἀπελευθέρωση τῆς Καινοτόμου ἐκκλησίας ἀπὸ τὰ Οἰκουμενιστικὰ δεσμά της, προκειμένου νὰ ἐπανέλθει στὴν Ὁρθόδοξη τροχιά, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἐπισπεύσουμε τὴν δραστικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ ποικιλομόρφου Συγκρητισμοῦ. Ὅσο ὅμως αὐτὴ κωφεύει ἐπιδεικτικὰ καὶ περιφρονητικὰ στὶς ἐκκλήσεις τῶν μετρημένων στὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρὸς θεωρητικὰ ἀντι-οικουμενιστῶν δικῶν τῆς ἐπισκόπων, γιὰ ὀρθοδοξοποίησή της, δεικνύει τὸ ἀνίατον τῆς καταστάσεως τῆς καὶ τὴν μὴ ἐπιδεκτικότητά της βοήθειας ἀπὸ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους, πρὸς σωτήριον ἀνάνηψιν καὶ ἐπιστροφήν.

Ὅσο διογκώνεται ἡ διαδικασία τῆς «ἀποστασίας» μὲ πράξεις ὅπως αὐτὴ τῆς Συναντήσεως Πάπα καὶ πατριάρχου στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ καὶ ὅσων παρομοίων ἀκολουθοῦν καὶ θὰ ἀκολουθήσουν, τόσο ἡ εὐθύνη τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ μεγαλώνει, γιὰ ἄσκηση στὴν μετάνοια καὶ προσευχή, γιὰ διακράτηση πάσης θυσία τοῦ θησαυροῦ τῆς Πίστεως, γιὰ διαφύλαξη ἕως θανάτου τῆς καλῆς Παρακαταθήκης, μὲ Ὁμολογία τῆς Ἀληθείας ἐν Ἀγάπῃ, γιὰ ἀληθινὴ ἱεραποστολικὴ μαρτυρία καὶ γιὰ φιλόνηρωτη διακονία ὅσων ἔχουν ἀνάγκη.

Ἀδελφοί, «γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε», καὶ ὁ Θεὸς τῆς Εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν!

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου